

שיחת הרא"ש ז"ע"א פרשת חוקת תשל"א האשכנזי - 328 - נכתב ע"י א.א.

הצדיקים הגדולים שבכל הדורות השקיעו הרבה כוחות. בפרשה זו מדובר באריכות ממשה רבינו שאמר "שמעו נא המורים", ופעל שנשאר רושם לדורות. ולמה משה אמר להם "שמעו נא המורים"? כי כל אדם נדמה לו שהוא בסדר, וכאשר לא הולך לו יש לו טענות על הרבש"ע מדוע לא נותן לו. והוא לא יודע שהרבש"ע נותן לו רק לפי כוחותיו, והכאב הזה שיש לו זו היא רפואתו, כדי שאח"כ כאשר יקבל יוכל לסבול, כי באם יהיה לו טוב ללא הכאב יהיה "שמנת עבית כשית" וכו'. הכאב שלו הוא מביא אותו לחיי נצח, היות שבלעדי הכאב אין האדם יכול לצאת מן המציאות שלו, כי הגוף רוצה את שלו, ולהגיע לרבש"ע אי אפשר ללא עבודה. הגוף שקוע כל הזמן בתאוות שלו, אי אפשר לצאת מזה. זה שירד לעולם כדי לתקן את התאוות הגיע למקום ש"כל באיה לא ישובו", ומדוע כל ביאתו לעולם תהיה לריק ושוב יצטרך לרדת עוד פעם לעולם הזה. לכן הרבש"ע שולח לו יסורים, אולי יחוס עם עני ואביון, ואולי בנשימה אחת ירצה להתבונן בשפלותו ולהכיר את עצמו, וללמוד מן היצר הרע - מאויבי תחכמי - שלא מתיאש וחוזר על אותו דבר מלינוי פעמים.

כל אדם שמתבונן בעצמו יראה שהוא נמצא במיצר נורא, ודוקא באותה נקודה שהוא עובד על עצמו, תמיד נכנסת הקליפה באמצע ומכריעה אותו ("שלאגט עם אוס"). ואז הוא צועק "רבש"ע מה אתה רוצה ממני", והרבש"ע משיבו, "אוי מיין קינד", זה לא בשביל להציק לך, אני שולח לך את היצר הרע בכדי שתלמד ממנו להיות עקשן בעבודה כמוהו. זה שהוא מכניס לך הפרעות בתוך העבודה בכדי שמהרדיפות שלו תגיע לדרגה יותר גדולה.

האדם צריך לעבוד את הבורא עולם בתוך גוף אנוש ולהפוך את כל מציאות הקליפה לקדושה, והדרך לזה היא כמו שאומרים בתפילה "ומותר האדם מן הבהמה אין, כי הכל הבל, לבד הנשמה הטהורה", כלומר, כאשר הוא מגיע לשלימות הכרת הבהמיות "ומותר האדם מן הבהמה אין", וממילא "הכל הבל" כל מציאות הגוף אינה, ולא נשאר רק הנשמה הטהורה.

והצדיק שחי במציאות הזו אין סכנה יותר גדולה. כמו שרואים שהיו גדולים וצדיקים אמיתיים שפעם אחת אבדו מחשבה אחת ולבסוף נעשו צדוקי. ולכן הצדיק אמת הוא כל כך מופשט, מכיון שהוא מוצא עצמו כולו חטאים ופגמים, וכל הלבוש שלו זה כולו נגע. וכאשר הוא משיג את זה, מזה הוא מציאות האור, בזה נהפך הנגע לגילוי מציאות ה'. ששם אין כל קטרוג. ובשביל זה הוא צריך להגיע לבחינת "דומיה", מכיון שהוא נמצא בסכנה הכי גדולה. ולכן כאשר האדם הולך בדרך זו הוא צריך להתאמץ כל הזמן להיות בטל במציאות, רק כך יוכל להיות במציאות של ה', כי הרבש"ע רוצה עבודה מאדם ולא ממלאך. מבחינת אנוש, גוף. וזו היא הדרך שלו לעבוד את ה' ולהגיע לתכליתו, לבטל את הגוף ע"י הכרת בחינתו ושפלותו, ולהדבק בחי בחיים.

לכן אנו צריכים לבקש שכאשר שומעים מילה מחבר שישאר מזה רושם, וכמו שאם לא חוזרים על הלימוד עשרות פעמים אפילו הראש הכי טוב שוכח, כך גם בעבודת ה'. כל אחד שומע - לפי שרשו ולפי המציאות שלו - מה שצריך לשמוע כדי שיהיה בטל במציאות, אבל אם זה רק שמיעה ולא עבודה שבלב - חבל על הדיבורים, ומי יודע עד מתי תמשך עוד הגלות,

בו" שהרבש"ע דיבר באמצעותו. וכל המתן תורה היה באופן זה שהרבש"ע היה מדבר באמצעות משה, משה ידבר והאלוקים יענו בקול, ושכינה מדברת מתוך גרונו.

זו היא תכלית העבודה של כל אחד ואחד. לכל אחד יש תפקיד לבטל את עצמו, ואסור לנו לומר שזה לא בשבילנו, אנחנו מוכרחים להגיע לזה. היו צדיקים ששורש הנשמה שלהם לא היה גדול כ"כ, ובעבודה שלהם הגביו את שורש הנשמה למקום גבוה מאד. ואיך הגיעו לזה? כי כאשר שמעו דבר אמת לא החזירו את הספר למקומו, רק הפכו והפכו בזה כל היום. איך הוא נהיה צדיק אמת, כאשר שמעו דבר אמת חזרו על כך ללא הפסק, יומם ולילה לא ישובות. הם למדו מהאויב שעוקב כל הזמן אחרי האדם כדי להפיל אותו. וכאשר אנו נלך בדרכים הללו נגיע לתכלית הזו. ואז, כאשר יהיה ביטול המציאות, יהיה ביטול עמלק. כי מי זה עמלק, עמלק זה אני, וכאשר המציאות שלי מבוטלת והכל נהיה מציאות אלקית - אין עמלק. ממי נברא עמלק? ממני, התהוות הקליפה היא מזה שאיני עומד בבחירה, אך כאשר ממך הכל ומידך נתנו לך, ממילא אין קליפה ואין עמלק.

וזו היא תכלית הבריאה. שהאדם יגיע לכוז עבודה שיכיר את העמלק שלו. אבל זה מאד קשה, וצריך הרבה לעבור בשביל להגיע לזה. כאשר יש נסיון לאדם הוא מוכרח ליפול, אם הוא לא נופל זה סימן שהוא לא בן אדם. ובשביל שהאדם יגיע ללשמה הוא מוכרח לסבול, אם רבי עקיבא לא היה עובר מסריקות של ברזל לא היתה יוצאת נשמתו באחד. אך כל זה הוא כדי להשיג את מציאות הרחמים. וכמו שמכל הבריאה רואים את מציאות ה', כפי שיכולים להעיד אלו שצדים חיות איך שכל חיה נבראה בטבע שלה ובתכונות שלה שמגינים עליה מן הקור והחום והחיות

לא כדי שתשבר, רק בכדי שתוסיף התאמצות יותר גדולה להיות בביטול, וממילא תכיר את הרחמים. ותדע שכל זה בשביל שתלמד עקשנות מן היצה"ר שחוזר על אותה מחשבה פעמים אין ספור.

וכל אחד שמתבונן יכול לראות את זה בעצמו, שבאמצע העבודה שלו היצה"ר מגניב לו מחשבה שהוא נלחם עליה. ולא שהרבש"ע שולח אותו להפרע את העבודה, כי ממילא הוא לא מתפלל. וכי זו תפילה? כבר הזהיר חז"ל "אל תעש תפילתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום", ולא כמצות אנשים מלומדה, שנכנס לביהכנ"ס כחמור לאבוס בעליו, וכך הוא הולך ובא ומניח תפילין רש"י ור"ת וקורא קרי"ש ומתפלל, ולא יודע בכניסתו וביציאתו. כאלו פנים יש לעבודה שלו. רק מה הרבש"ע רוצה מאתנו, שכאשר אדם נכנס לביהכנ"ס יכיר שהתפילות הם לא שלו, רק רחמים, וידע שהתפילות הם לא מכוחותיו. שהכל הוא רק רחמים ולא טבע. וכל עצמותיו תאמרנה ה' מי כמוך. אבל כאשר האדם הולך בהרגל, מה הוא צריך כאלו תפילות, מה יש לו מהם. לכן צריך ללמוד שכל הכוחות שהוא מוציא אל הפועל זה לא טבע רק רחמים. וכאשר הוא יודע שהכל רחמים, והרבש"ע הוא זה שמתפלל לא הוא. וכמו עני שכל עשירותו של העשיר אין לו ממנה כלום, כך האדם צריך לדעת שכל התפילה הזו שהתפלל אין בה משלו כלום, אז יש לו מן התפילה הרבה מאד, שהרבש"ע מתפלל אל עצמו באמצעותו.

וזו היא המדריגה של משה רבינו שנאמר בו "פה אל פה אדבר בו". כי משה רבינו היה בתכלית הביטול ולכן העיד בו הרבש"ע "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", ששבשעה שהוציא את בני ישראל ממצרים ראה באספקלריא המאירה שהוא רק שליח לדבר את אשר שם ה' בפיו, ולכן "פה אל פה אדבר

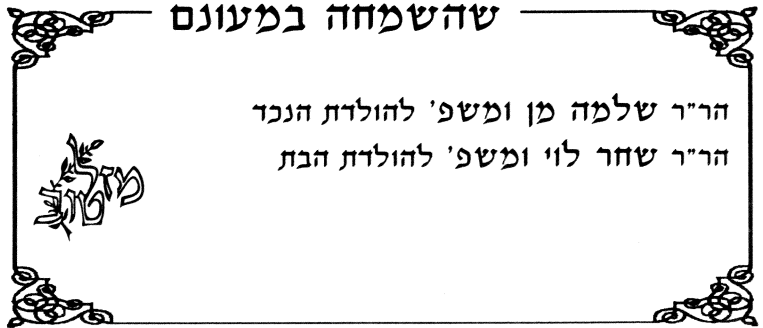
את יצחק הוא לא היה גוף, ולמה ביקש שלא יהיו לו עוד נסיונות, בכדי שנדע שגם הוא שעמד בנסיון העקידה הוא עדיין אנוש, ולכן הוא מבקש שלא ינסו אותו בנסיונות. אם נדמה לו לאדם שהוא יכול לעמוד בנסיונות הוא ממש בהמה, כי אין לו מושג מה זה נסיון. אין פחד ורעדה אצל הצדיק כמו הפחד מן הנסיון, ולכן תמיד מבקש אל תביאני לידי נסיון, כי הנפילה ודאי. אך גם אחר שנפל לחושך, אם הוא ממשיך והולך בעבודה, נהיה מהחושך אור, ועל ידי עבודתו הוא משיג אז את אור שבעת ימי בראשית.

וכאשר אנו נזכה להגיע לעבודה, ולא נשאר בסיפוק של השמיעה, אזי הגוף יתהפך להיות אינו גוף, ויהיה ביטול המציאות, ואז נזכה כולנו לעשות מחיית עמלק במהרה בימינו, ולגאולה שלימה ואמיתית אמן ואמן.

הטורפות. על אחת כמה וכמה שמהאדם גופו אפשר להכיר את מציאות השם. מאיפה אני יודע "איה מקום כבודו" - מבשרי אחזה אלוהי, מעצמי, כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך. ולכן אל תעש תפילתך קבע, אלא תדע שהתפילה היא רחמים ותחנונים, וכל הפחד שיש לך מהגוף יהפך לנשמה.

ואם כן, כל אחד יכול להגיע למסריקות של ברזל של רבי עקיבא. רבי עקיבא לא הרגיש את המסריקות של ברזל, כי בשעה שסרקו את בשרו היה בכלות הנפש, ומה שהיה לו יסורים זה בגלל שהיה גוף. ולכן כאשר רבי ישמעאל עלה לשאול על עשרה הרוגי מלכות, אמרו לו "קבלו עליכם", בכדי שאנו נלמד מזה את גודל המדריגה שלנו, שנבין מזה שהגוף שלנו הוא בכלל לא גוף, ומאיפה אנו יכולים לדעת את זה אם לא על ידיהם. גם אברהם אבינו כשעקד

שהשמחה במעונם

הר"ר שלמה מן ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר שחר לוי ומשפ' להולדת הבת

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עיני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תזכורים

הר"ר חיים שמחה נאדעל ומשפ' הי"ו
על פטירת אביו ר' אפרים צבי ב"ר בן ציון ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמות

מרת חי' רבקה דבורה ע"ה ב"ר אהרן ז"ל נלב"ע כ"ח ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

